

holde, hvad der ikke kan opretholdes, og ikke efter Forfatningen skal opretholdes uden alle Parters Samtykke. Det er desuden nødvendigt, at man i Virkeligheden ogsaa vil respekttere vore Afgjørelser, vore Rægtelser, og til en vis Grad imødekomme vore Fordringer paa det rent saglige Omraade, naar de saglig og reelt begrundes. Der er jo ganske vist adskillige finantsielle Vanskeligheder, som man ikke kan lukke Døren for, det er ikke blot politiske, men finantsielle Vanskeligheder. Jeg ser imidlertid nu bort fra alle disse Vanskeligheder i konstitutionel Henseende, men jeg sigter navnlig til de finantsielle Vanskeligheder. Det foreliggende Finantslovsforslag har jo omtrent den samme Indtægtsopgjørelse, som Finantsloven i Fjor. Det foreliggende Finantslovsforslag har mindre Udgifter, men den samlede Udgift beløber sig til et Par Mill. Kr. mere end den samlede Indtægt, saaledes at man tilshueladende faar det Indtryk, at Budgettet er ugunstigt. Finantslovsforlagets Indtægtsbeløb er opført med omtrent 53,800,000 Kr., altsaa omtrent en halv Mill. eller lidt over høiere end i Fjor; men Udgiften er budgetteret til 55,800,000 Kr., altsaa omtrent 2,000,000 Kr. mere end Indtægten. Derjom jeg imidlertid regner de Udgifter fra, som der afholdes af Statens Formue og ikke af de aarlige Indtægter, vil man faae en ganske anden Balance, som er langt gunstigere. Det vil vise sig, at §§ 1—9 — jeg regner ikke som Indtægt Forbrug af Formue og saadanne Ting — medfører en Indtægt af 52,300,000 Kr., medens §§ 11—26 — jeg holder § 27 ude af Betragtning — kun medfører en Udgift af 49,100,000 Kr., altsaa er der et Overskud af de ordinære Indtægter ud. over de ordinære Udgifter af 3,200,000 Kr. Nu veed jeg nok, at man strax vil sige, at jeg regner for gunstig, idet jeg holder § 27 borte. Ja, jeg skal villig indrømme, at der kan tvistes derom, og da det ikke er min Hensigt her at opstille Ting, som man ikke nogenlunde hurtigt kan blive enig om, skal jeg ogsaa gjøre den Indrømmelse strax at regne en Del af de Udgifter paa § 27 fra, som maa siges kun rent formelt at kaldes ekstraordinære. Jeg tror, at Alle ere enige om at regne Kapitalafdrag af Statsgjælden til ekstraordinære Udgifter, men paa den anden Side skal jeg indrømme, at de Udgifter, der findes opsamlede i Finantslovsforlagets § 27 II a—e, vistnok allesammen i Virkeligheden ere af den Natur, at man maa kunne betragte dem som tvivlsomt ekstraordinære, men snarere som rent ordinære. Til dels kan man maasse gjøre dette gjældende

med Hensyn til alle de Foranstaltninger, der ere opførte til Udvidelse af Jernbaneanlæg og til Etablering af en Dampfærgeforbindelse mellem Slingøre og Nykjøbing. Det er ganske vist produktive Anlæg; men jeg veed, at man vil gjøre den Indvending gjældende, at disse Udgifter ikke kunne betragtes som virkelig rentable Udgifter, og at man altsaa ikke kan regne disse Anlæg fuldt som Formue; men det er dog rimeligt, at den aarlige Indtægt af disse Anlæg vil dække en Del af disse Udgifter. Man pleier at regne dem halvt. Men naar jeg regner disse Udgifter halvt og de førstnævnte helt fra, og jeg altsaa væsentlig kun regner de rent nye Anlæg, deriblandt ogsaa Udvidelse af Havnen ved Fredrikshavn og alle Udgifterne under III, til de Udgifter, der ubetinget skulle anses for en ekstraordinær Forøgelse af Statens Formue, saa vil ikke destomindre Resultatet blive det, at vi ville faae et Overskud af noget over 1 Mill. Kr., naar vi sammenholde de ordinære Udgifter med de ordinære Indtægter. Jeg vil blot med det Samme oplyse, at jeg her har regnet Udgifterne paa § 27, som skulle afholdes af Formuen, kun til 4½ i Stedet for til 6½ Mill. Kr. Jeg er altsaa gaaet ned omtrent 2 Mill. Kr., og det kommer jeg til paa den Maade, jeg for det siden antydede; men der- ved vil man dog faae et Overskud af 1,200,000 Kr. af de ordinære Indtægter i Forhold til de ordinære Udgifter. Imidlertid vil dette Overskud af 1,200,000 Kr. jo naturligvis være for lille, dersom vi ville gaa ud fra — og det maa vi jo — det, som vil blive det endelige Resultat af Forhandlingerne her. Det er jo nemlig aldrig sket, og Enhver kan sige sig selv, at hvor megen Medgjørlighed der end maatte vises fra alle Sider, vil det ikke ske, at Finantsbudgettet vil blive vedtaget saa rundeligt, som Regjeringen har foreslaaet, navnlig fordi adskillige af de Udgifter, Regjeringen har foreslaaet, ere meget rundelige. Der er paa § 26 Udgifter til Militærvæsenet, som løbe op til 5 Mill. Kr., og det er meget Mere, end nogen Regjering har drømt om at faae bevilget. Men dersom vi altsaa antage — og det tror jeg, vi kunne — at der vil finde en Reduktion af nogle Mill. Kr. Sted, ville vi meget let komme til, at der kan komme et Overskud paa Finantsloven paa henved 4 à 5 Mill. Kr., i alt Fald af 4 Mill. paa de ordinære Indtægter i Forhold til de ordinære Udgifter.

Men en saadan Finantslov opfordrer for Tiden til Besparelse (Modsigelse). So netop; thi den viser, at der er Rum og Plads for en økonomisk forstandig Politik. Jeg forstaar ikke ved Besparelse den Kunst